

samme Grunde, som tale for, at Udgifterne til døvstumme Børn skulle gaa ind under den større Kommune, ogsaa tale for, at Udgifterne til de blinde og de idiotiske Børn skulle gaa ind derunder. Med Hensyn hertil har der ikke været nogen Meningsforskjel i Udvalget, og jeg er ligesaa enig dert som de øvrige Medlemmer af Udvalget. Jeg indskrænker mig imidlertid ikke til at mene, at det blot er de mindre Kommuner paa Landet, som man paa denne Maade skal fkaane, men jeg mener ogsaa, at man skal være varsom med at paalægge de mindre Kjøbstæder saadanne Udgifter, som kunne blive meget store. Jeg holder derfor paa Lovforslagets Bestemmelser i saa Henseende, og det er kun for at give det ærede Thing Leilighed til at kunne holde paa disse og dog modtage blinde og idiotiske Børn, at jeg har stillet mit Ændringsforslag. Det ligger nærmere for den ærede Minister end for mig at forsvare Lovforslagets Bestemmelser, og han vil jo ogsaa kunne gjøre det bedre, end jeg formaar det. Jeg skal saaledes anbefale at holde paa Lovforslagets Bestemmelse i Forening med mit Ændringsforslag og forøvrigt overlade Forsvaret til den ærede Minister.

Justitsministeren: Der er to af de af Udvalget stillede Forslag, som jeg ser mig i den Nødvendighed at maatte udtale mig imod. Det første af disse er Forslaget under Nr. 70 til § 62. I Paragrafen udtales det, at Personer, som lide af venerisk Sygdom, ere uden Hensyn til, om de have Gøne til at bekoste deres Helbredelse eller ikke, berettigede til at fordrø sig tagne under Kur for offentlig Regning, hvortil Udvalget vil have føjet „ligesom de ere pligtige til at underkaste sig en saadan“. Udvalget vil altsaa have, at ligesom de skulle være berettigede til at fordrø sig tagne under Kur, saaledes skulle de ogsaa være forpligtede til at underkaste sig Kur for det Offentliges Regning, stadig under den Forudsætning, som er sat i Spidsen for hele denne Sætning, nemlig, at det er uden Hensyn til, om de have Gøne til selv at bekoste deres Helbredelse eller ikke. Jeg kan ikke Andet end betragte dette for at være et meget betydeligt Indgreb i den almindelige personlige Frihed, og det forekommer mig, at Bestemmelsen, stillet saaledes op, vil kunne give Anledning til meget store Misvinger og udtætte de Paagjældende for overordentlig uheldige Situationer. I hvert Fald vil det være nødvendigt, at Bestemmelsen bliver nærmere begrændset. Det vil være nødvendigt, at det udtales, hvem det er, der skal træffe denne for de Paagjældende saa overordentlig delikate Afgjørelse, om de skulle underkaste sig denne offentlige Behandling eller ikke, og dernæst, at det nærmere udtales, under hvilke Omstændigheder det skal kunne finde Sted, samt i hvilket Omfang de skulle være undergivne den offentlige Forpleining i Stedet for den af dem selv

ønskede og foretrukne private Forpleining paa egen Besøftning. Endelig tror jeg, det vil blive nødvendigt i dette Tilfælde at fastsætte en Bestemmelse om, hvilke Tvangsmidler der skal kunne bringes til Anvendelse for at nødde de Paagjældende saaledes til at lade sig behandle frit, i Stedet for at lade sig behandle af deres egen privat engagerede Læge. For Landalmuens Vedkommende har man, som bekendt, nogle Bestemmelser desangaaende i et Par Reskripter fra Slutningen af det forrige Aarhundrede, fra 1788 og 1790; men det har viist sig, at disse Bestemmelser i Praxis give Anledning til forskjellige temmelig vanskelige Spørgsmaal, og, dersom man nu vilde føre denne Forpligtelse, som fra en ældre Tid har paahvilet visse Samsundsclasser, ud til at blive almindelig og til at omfatte Alle, saa er det at forudsæ, at der, hvis man ikke træffer nærmere Bestemmelser, i Praxis vil fremkomme mange ubehagelige Spørgsmaal. I hvert Fald maa jeg formene, at det ikke hører hjemme i en Fattiglov at ordne dette Forhold; vil man ordne det ved Tvangsbestemmelser, saa maa i alt Fald Grunden til disse Bestemmelser søges i almindelige Sundhedshensyn og ikke i Fattighensyn. Jeg maa derfor som Justitsminister protestere imod, at man i en Fattiglov indfætter en Bestemmelse som den, der her omhandles. — Det andet Forslag, som jeg ikke kan erklære mig enig i, er Forslaget under Nr. 75 til § 64. Lovforslagets Paragraf anbefales væsentligt af den Betragtning, som er gjort gjældende af Bestyrrelserne for Sindsygeanstalterne her i Landet, nemlig at det er yderst vigtigt og magtpaaliggende, at Sindsyge saa hurtigt som mulig blive undergivne en hensigtsmæssig Behandling, idet Erfaringen noksom har stadfæstet, at de ældre Tilfælde af Sindsyge ere meget vanskelige at helbrede end saadanne, der strax blive tagne under hensigtsmæssig Behandling. Nu har det viist sig, at mangen en Sognekommune har trykket sig ved at lade de paagjældende Sindsyge komme paa en Sindsygeanstalt af Hensyn til de dermed forbundne Udgifter. Det er altsaa for saavidt meget human og meget heldigt, naar Forholdet kan ordnes saaledes, at denne Betænelighed hos Sognekommunerne ved at lade deres Sindsyge i Tide komme ind paa Sindsygeanstalter, fjernes. Men, naar nu det ærede Udvalg har foreslaet, at under visse Betingelser skulle Kommunerne betale Halvdelen af Udgifterne for de efterfølgende Aar, medens Lovforslaget gaar ud paa, at den større Kommune altid skal betale Omkostningerne, bliver Sognekommunen ved Udvalgets Forslag stillet noget uheldigere, end efter Lovforslaget, og det Gode, den Fordel, som tilfigtes ved Lovforslaget i den af mig antydede Retning, vil for saavidt ikke naas i saa fuldt et Omfang, som naar man følger Regjeringens Lovforslag. Dette er imidlertid dog ikke for mig af væsentlig Betydning; thi jeg indrømmer, at selv saaledes som Udvalget har stillet Sagen, maa den